

Razmatranje: 5. siječnja

Razmišljanje za meditaciju 5. siječnja. Predložene teme su: poput Isusa, dati život za druge; istinski voljeti i pokazivati to kroz djela; "Dođite i vidite": Isus je taj koji privlači duše.

– Poput Isusa, dati život za druge

– Istinski voljeti i pokazivati to kroz djela

– "Dođite i vidite": Isus je taj koji privlači duše

SUTRA slavimo Bogojavljenje.

Mudraci s Istoka krenuli su na dugo putovanje tražeći Dijete. Pronašavši ga u Betlehemu, „pokloniše mu se, otvoriše svoje blago i prinesoše mu darove“ (Mt 2,11). Mudraci su Mariji i Josipu darovali darove pune značenja. Predaja je tumačila zlato kao simbol kraljevstva novorođenčeta, tamjan kao njegovo božanstvo, a smirnu kao njegovu otkupiteljsku smrt: Kralj, Bog i Spasitelj. Ovo Dijete, utjelovljenje Stvoritelja, došlo je umrijeti za nas.

Križ je prisutan već od kolijevke. U određenom smislu, taj se odnos može nazrijeti usporedbom riječi svetog Luke na početku i kraju njegova Evandjelja. Pri rođenju bilježi: „I rodi svoga prvorođenog sina, povi ga u pelene i položi u jasle jer nije bilo mjesta za njih u svratištu“ (Lk 2,7); a u trenutku smrti piše: „Uze ga dolje, povi ga u laneno platno i položi u grob isklesan u stijeni, gdje nitko

nikada nije bio položen“ (Lk 23,53). Isusovo tijelo položeno je dvaput: u jasle i u grob. Isti je misterij izražen i na drugačiji način u Prvoj poslanici svetog Ivana, koju ovih dana čitamo na misi: „Po ovom smo upoznali Ljubav: on je za nas položio život svoj.“ (1 Iv 3,16). Ova izjava nosi težinu izravnog svjedočanstva svjedoka: Ivan je bio na Golgoti, vidio je Učitelja kako grli križ, iz prve ruke je osjetio njegovu ljubav do posljednjeg daha. Ivan zna da Kristova ljubav nisu samo riječi.

„I mi smo dužni živote položiti za braću.“, dodaje (1 Iv 3,16). Ove riječi iz današnje liturgije ukazuju na put kojim mi, Isusovi učenici, moramo ići. Sveti Josemaría nam se povjerio: „Kako je uporno apostol sveti Ivan propovijedao novu zapovijed! – 'Ljubite jedni druge!' Kleknuo bih, bez ikakve teatralnosti – moje srce mi vapi – da vas zamolim, radi ljubavi Božje, da ljubite jedni druge,

da si pomažete, da pružate ruku, da znate oprostiti jedni drugima. – Stoga odbacite ponos, budite suosjećajni, imajte ljubav; ponudite jedni drugima pomoć molitve i iskrenog prijateljstva“[1].

„DJECO moja, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom. Po tome ćemo znati da smo od istine“ (1 Iv 3,18), kaže sveti Ivan u svojoj poslanici. „Ljubav ne dopušta izgovore: tko želi ljubiti kao što je Isus ljubio, neka njegov primjer uzme za sebe (...). Dobro poznajemo način ljubavi Sina Božjega, a Ivan ga jasno podsjeća. Temelji se na dva stupa: Bog nas je prvi ljubio (usp. 1 Iv 4,10.19); i ljubio nas je dajući sve, čak i vlastiti život (usp. 1 Iv 3,16). Takva ljubav ne može ostati bez odgovora. Iako je dana jednostrano, to jest bez traženja ičega zauzvrat, ipak

rasplamsava srce na takav način da se svaka osoba osjeća potaknutom da odgovori, unatoč svojim ograničenjima i grijesima“[2].

Dirnuti snagom Isusove ljubavi, prvi učenici odmah su izašli kako bi ispričali svojim prijateljima i obitelji o svom susretu. Vidimo, na primjer, Andriju koji je, nakon što je proveo dan na Jordanu s Isusom, doveo svog brata Šimuna onamo gdje je bio Krist (usp. Iv 1,42). Današnje Evandjelje, sa svoje strane, prepričava Filipov susret s Isusom i njegovu neposrednu reakciju kada je naišao na svog prijatelja Natanaela. Filip mu "reče: 'Našli smo onoga o kojem je Mojsije pisao u Zakonu i o kojem su pisali i Proroci - Isusa, sina Josipova, iz Nazareta'" (Iv 1,45). Suočen s Natanaelovom ravnodušnošću, koji je Nazaret smatrao beznačajnim gradom, koji se u Pismu nije ni spominjao, "Filip mu odgovori: 'Dođi i vidi'" (Iv 1,43-51).

Vođenje ljudi do osobnog susreta s Isusom možda je najveći izraz ljubavi. Filip se ne može suzdržati nakon što je čuo Učiteljev poziv: "Slijedi me" (Iv 1,43). Vatra u njegovu srcu potiče ga da govori, da ohrabruje, da dijeli radost koja ga ispunjava. Treba reći Natanaelu da je - ne znajući točno kako ili zašto - neočekivano primio najveći dar.

SVETI Josemaría volio nas je podsjećati da Gospodin čini stvari "brže, više i bolje" nego što možemo zamisliti. Njegova beskrajna dobrota nadilazi naša očekivanja i naše snove. Mi, njegovi učenici, počinjemo s tom sigurnošću kada svjedočimo svoju vjeru. Ne radimo svoj posao: duše pripadaju njemu; jednostavno radimo u njegovom vinogradu. Filip razgovara sa svojim prijateljem jer je uvjeren da Isus nikoga ne razočara, i

to je ujedno i naša sigurnost. Dobro znamo da je Isus taj koji privlači duše k sebi; iskustvo života s Gospodinom mijenja živote. Kao što se dogodilo i nama, vjerujemo da će i ljude koje volimo osvojiti. To je nada koja nas potiče na naš apostolat.

Učenici „od toga dana postali su 'svjedoci' toliko očarani ljubavlju (usp. Fil 3,12) prema svom Učitelju i zavodljivom ljepotom njegove poruke da su bili spremni suočiti se čak i sa smrću, kako ne bi izdali svoju predanost njemu (...). Krist ne samo da i dalje nekima upućuje poziv na potpuno darivanje sebe osobnom i tajnom riječju, koja budi duboke odjeke u srcu, već i izlazi u susret svim ljudima, svakome od vas, kako bi mu osobno postavio pitanje koje je uputio slijepom mladiću: 'Vjeruješ li u Sina Čovječjega?' (Iv 9,35). Onima koji potvrdno odgovore, daje zadatak da u svijetu svjedoče o tom izboru“[3].

Sa svog mjesta u Betlehemu, dijete Krist otvara nam oči poukom o potpunom predanju drugima, čineći se malenim kako bi sve privukao k sebi. Marija je svjedok te božanske ljubavi; ona je, doista, drži u svojim rukama.

---

[1] Sv. Josemarija, Kovačnica, br. 454.

[2] Papa Franjo, Poruka za Prvi svjetski dan siromašnih, 19. studenog 2017.

[3] Sv. Pavao VI., Govor rimskim studentima, 25. veljače 1978.
